

COMMUNION AND UNITY IN THE LIFE AND MINISTRY
OF THE UKRAINIAN GREEK-CATHOLIC CHURCH
PASTORAL LETTER OF THE SYNOD OF BISHOPS
OF THE UKRAINIAN GREEK-CATHOLIC CHURCH 2019

INTRODUCTION

As one of the fruits of a thousand-year history of pursuits, joys, and sufferings of our Ukrainian people, its sons and daughters have dispersed throughout the world. The reasons for such resettlement are many. Some sought a better fate in foreign lands, others were forced to abandon their native land because of unbearable circumstances brought on by bloody wars and devastation. Many were forcibly expelled, deported, exiled, or imprisoned in faraway lands. The life of our state today is marked by a new powerful wave of emigration due to which millions of sons and daughters of our nation are establishing new communities in countries we may have not even heard of.

In all these complex, and often even tragic circumstances, our Church always travelled together with her children. And her own sons and daughters have extended her presence to all the continents of the globe. In response to appeals from their bishops and with their mission mandate, priests, monks, and female religious followed our faithful around the entire world in order to bring them the Word of God and the grace of the Holy Spirit in the Holy Mysteries, bearing witness to the ministry of charity in action. Our faithful established their existence in new lands, preserving their spiritual patrimony and fostering their Christian culture. It was no accident that the first thing our settlers would do when they found themselves in a new place would be to build their own churches. In this, they bear witness to us today that a church, as the place where one encounters God, was and remains for our people the space where beats the heart of the Ukrainian community. The church is the centre around which the global Ukrainian community is gathered. Indeed, for many centuries the Ukrainian Greek-Catholic Church was the space of unity for our people, a unity that bonded together Ukrainians in Canada and the USA with their brothers in Latin America and Australia, in Western Europe, Kazakhstan and distant Siberia. It granted them, in the words of Patriarch Josyf, the possibility to "be themselves" far away on foreign soil, creating, by the Power of the Holy Spirit, a mystical and life-giving bond of unity with their roots in their native land and with Christian life flowing from the waters of the Dnipro. For the very reason that we kept our roots and did not become lost among other nations, we piqued their interest, enriching the culture and spirituality of the lands of our new settlement and inviting representatives of other nations to share in them. Thousands of sons and daughters of our Church who have no Ukrainian roots have come to love our Christian heritage and have rooted themselves to the tradition of Kyivan Christianity and the Baptism of Volodymyr. Thus the Ukrainian Greek-Catholic Church has gone beyond the boundaries of Ukraine, speaking in many languages to many nations, at the same time becoming a mother and teacher for people of different nationalities and cultures.

Today we offer our gratitude to God for "his inexpressible gift" (see 2 Cor 9:15) and we are aware that our Church is no longer a local reality, limited to a particular territory or pastoral context. Today she is at the same time global and particular, Ukrainian and multi-national. But this is what we have become, not because of geographic location, nor community organizations or human institutions, nor the diversity of our experience or the structure of our community. We have become who we are because of the internal unity of our Church. This is a unity that unites into one body "those who have been dispersed," bonding people of different origins, language, and culture. This is a unity that is only possible in the Church which is the Mystery of unity of the human race fulfilled by the power and action of the Holy Spirit.

An awareness of the importance of fostering this unity, a search for the best ways to affirm and strengthen it, was, in fact, the central theme of our Synod of Bishops, held in the Eternal City of Rome, September 1-10, 2019.

«СОПРИЧАСТЯ І ЄДНІСТЬ У ЖИТТІ ТА СЛУЖІННІ УГКЦ»
Послання Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви 2019 року

ВСТУП

Як плід тисячолітньої історії пошуків, радості та страждань нашого українського народу, його сини і доньки розлетілися по всьому світу. Різні були причини такого розселення. Одні наші люди шукали кращої долі на чужині, інші були змушені покинути рідний край через лихоліття кривавих воєн і спустошень. Багатьох було насильно вигнано, депортовано, вивезено чи ув'язнено далеко на чужині. Сучасне життя нашої держави позначене новою потужною хвилею еміграції, внаслідок якої мільйони українців формують нові громади в тих країнах, про які ми навіть часом і не чули.

У всіх цих складних, іноді трагічних, обставинах Церква йшла разом зі своїми дітьми. А її сини і доньки поширили її присутність на всіх континентах земної кулі. На заклик і доручення своїх владик, за нашими вірними по світу йшли священники, монахи і монахині, щоб нести людям Боже Слово і благодать Святого Духа у Святих Таїнствах, даючи свідчення діяльного харитативного служіння. Наші вірні будували своє буття на нових землях, зберігаючи питому духовну спадщину та плекаючи християнську культуру. Не випадково перше, що вони робили, коли опинялися у країнах нових поселень, – це будували свої храми. Сьогодні вони засвідчують, що храм, місце зустрічі людини з Богом, був і є для нашого люду простором, де б'ється серце української громади. Церква є центром, довкола якого гуртується світова українська спільнота. Довгими століттями саме Українська Греко-Католицька Церква була простором єдності для нашого народу, – єдності, яка ріднила українців Канади і США зі своїми братами у Латинській Америці та Австралії, Західній Європі та Казахстані і далекому Сибіру, а всім їм, за словами патріарха Йосифа, давала можливість далеко на чужині «бути собою», бо творила силою Святого Духа таїнственний і животворчий зв'язок зі своїм корінням на рідній землі, з витокami християнського життя у водах Дніпра.

Завдяки тому, що ми зберегли своє коріння і не загубилися серед інших народів, ми стали їм цікавими, збагачуючи культуру та духовність країн нашого нового поселення і запрошуючи до участі в них представників інших народів. Тисячі синів і доньок нашої Церкви, які за походженням не були українцями, полюбили нашу християнську спадщину, закоренилися у традиції Київського християнства Володимирового хрещення. Таким чином Українська Греко-Католицька Церква вийшла поза межі Батьківщини, заговорила різними мовами до різних народів і стала матір'ю та вчителькою для людей багатьох національностей і культур.

Ми сьогодні складаємо вдячність Богові за «Його дар несказаний» (пор. 2 Кор. 9, 15), усвідомлюючи, що наша Церква вже більше не є локальною, обмеженою певною територією чи пастирським контекстом. Сьогодні вона є водночас глобальною та помісною, українською та багатонаціональною. Проте такими нас робить не географія проживання, не громадські організації чи людські інституції, не різноманітність досвіду чи структура спільноти. Усім цим ми завдячуємо внутрішній єдності нашої Церкви. Це єдність, яка робить одним цілим «у розсіянні суцях»; яка в'яже різних за походженням, мовою і культурою; яка є можливою лише в Церкві – таїнстві єдності людського роду, що довершується силою і діянням Святого Духа.

Усвідомлення важливості плекати цю єдність, пошук найкращих шляхів для того, щоб сприяти її утвердженню і зміцненню, було, власне, головною темою нашого Синоду Єпископів, який проходив у Вічному місті Римі з 1 до 10 вересня 2019 року.